

İYİ DENEMEYDİ
ONUR GÜLMEK

© KARAKARGA YAYINLARI

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

İYİ DENEMEYDİ

ONUR GÜLMEK

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Neslihan Perker

Sayfa Düzeni: Tuğçe Ekmekçi

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal

1. Baskı: Kasım 2023

ISBN: 978-625-8360-56-1

*İmtiyaz Sahipleri: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No. 43196

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5


Nişantaşı / İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com  info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)  [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625



Destek Dukkan



Onur Gülmek

İYİ

DENEMEYDİ

İçindekiler

BİÇİLMEMİŞ KAFTAN	7
BOSTANCI.....	17
CEHALET İLE SAVAŞ.....	19
EMPATİ	23
PARAYA SECDE.....	25
GÜNAH.....	27
İMPARATORCULUK	29
İNSANLIĞA TAZİYE.....	31
İSTANBUL	33
ACIKMIŞTIK.....	39
PAPA 1. KEDİ DÜŞMANI.....	41
SOSYAL MEDYA ABAZANLARI	43
BURADA DA İNSAN YAŞIYOR MESELA	47
ŞİİRLER	53

BİÇİLMEMİŞ KAFTAN

1940 ortaları... Almanlar hava saldırısına başlamış, İngilizlerde ekonomik telaşları unutturacak bir yaşam endişesi baş vermişti. “Pub”larda artık alıştıkları dokunulmazlıktan bahsedilmiyordu.

Stephen için ise bu ülkesel dertler ön sırada bile yer almıyordu. Evlerinin bulunduğu Strand sokağına girdiğinde, tüm köklü aile sahibi aristokrat takımı, onun şık giyimine özenirdi. Pantolonu her gün kömür ısıtmalı ütüyle jilet gibi olur, gömlekleri kola-lanırdı. Ailesi ve kendisine iyi bir yaşam sürdürmek için insanları tarzıyla etkilemesi gerektiğine inanırdı.



“En iyi kıyafet kişinin kendi derisidir. Ama elbette toplum bundan fazlasını istiyor.”

Mark Twain



Stephen’in bu büyük giyim kuşam merakının önüne tek bir şey geçirdi. Karısı Daisy’e olan ölümsüz aşkı.

Ah Daisy...



Daisy’i anlatacak en doğru cümle “İyi amaçlar için yanlış yolları seçen” olmalıydı. Belki o da en az Stephen kadar aşklarına bağlıydı. Fakat kocasının sakın ve tahammüllü halleri, Daisy’i her geçen gün daha gergin ve agresif yapıyordu.

Aşk var mıydı?
Vardı...

Londra’nın, Arnavut kaldırımındaki çamurdan paçalarını kollayarak yola çıktı Stephen. İşyerindeki anlaşılması zor mücadelesinin üstüne, kepenkleri yarım yamalak indirmişti. Eve dert götürmezdi. Derdi gücü Daisy’ye kavuşmaktı.

Yolda hem arkadaşı hem de iş yaptığı Robert’e rastlaması tesadüf olamazdı. Muhtemelen hikâyenin sonuna bağlanacak bir kader cilvesi olmalıydı.

“Yine evcilik değil mi?” dedi Robert.

Stephen yanıt verdi: “Ben gitmesem ayaklarım yolu bilir! Eve!”

Sıradaki teklifi de yapması gerekeni de biliyordu aslında. İki kadehlik bir sohbet daveti gelmek üzereydi. Ya reddedecek, eve mümkünse sorunsuz gidecekti ya da kesin iki tekte kalmayıp eve geciyecekti. Paçalarına baktı, çamur bulaşmamıştı. Ceketini düpedüz sabahki kadar pürüzsüz... Fakat pabuçları, az önce bastığı kaldırım arası kadar ıslaktı.

Dikkati evde bekleyenini umursamayan arkadaşı kadar dağınıktı. Pabuçlarını, ev hayatını riske atacak delikanlılık fikri kadar parlak sandı. Stephen “Dostumla neden bir yerlere gidemeyeyim?” diye düşündü. Evdekine belki bir şeyler anlatmak istedi. Ama Robert’in amacı farklıydı.

Stephen masum arkadaş görüşmelerinin Daisy tarafından yargılanmamasını sağlamak istiyordu. Çünkü her an beklenmedik bir

yerden tartışma çıkabilir, gözünden sakındığı karısı onu şüpheye suçlayabilirdi.

Bu riski göze aldı Stephen. Evde sıkı bir arbeye çıkacaktı. Fakat Daisy'ye (lafta duvar gibi sırtını yasladığı) kocasının gerekirse kendini harcaııp, ona yanlış yapmayacağını anlatmalıydı. Lüzumunun üstü anlayışın, anlayışı görene dahi zarar verdiğini anlamamıştı.

Stephen yola koyuldu, yanına hiç bir şekilde yakışmayan Robert'la. Robert ne giyimiyle dışarıdan ne de karakteriyle içeriden, güven vermezdi. Kendinden servet avcısı olmasın, karısının açgözlü rüküşlüklerine yetişmeye çalışırdı.

Bir noktaya gelince mutlaka açıkta kalır ya ayaklar, Robert yorganını zulmünden öteye uzatmıştı. Bir şekilde bu açığı kapamalı, vitrin hayranı sözde yol arkadaşına para yetiştirmeliydi.

Masum görünen davetin sebebi belliydi. Robert'ın gözü Stephen'in cebinden sarkan işyeri anahtarının üstündeydi.

Stephen ertesi gün maaşlarını bekleyen ustası, kalfası endişesinde derme çatma bir lokantaya girdi. En hesaplı kırmızı şarabı sipariş etti alelacele. Karısından sirayet eden görgüsüzlüğüyle Robert'e bırakamazdı hesapsız hareketleri. Stephen her ne kadar, kendini eve ispat etmek istese de çok uzatmak istemiyordu. Ne zaman kalkmaya yeltense Robert kadehi doldurup "bu son" diye ısrar ediyordu. Nihayet zembereği boşaldı Stephen'in. Son penny kalana kadar ceplerini boşalttı hesap için... Robert ise tüm gece çişini tutmuş gibi tuvalet kaytarmasında.



"Para size ancak bir yatak alabilir, bir uyku değil; bir ev alabilir, bir yuva değil; bir arkadaş alabilir, bir dost değil!"

Zig Ziglar

Hızlı ve yalpalayan adımlarla, Daisy'ye kavuşma maratonuna başladı Stephen, mekandan çıkar çıkmaz. Büyücü kıvamında yarıncından kaybolan Robert'ın ona yetişemediğini düşündü.

Koşmalıydı. Delikanlılığını tescilleme merakının yanında, biricik karısına duyduğu özlem ağır bastı. Evin önüne geldiğinde pencereden ışık görünmüyordu. Daisy'nin uyuduğunu düşünerek zile basmadı. Soluk soluğa kalmasının tek sebebi karısına sarılma arzusuuydu. Elini cepkeninde gezdirdi, anahtar yoktu. Ev, işyeri, kasa, ne anahtarı varsa aynı cepte idi.

Süsüne meraklı Stephen, en şık takımını eve bir an evvel girebilmek uğruna parçaladı pencerenin pervazında. İşyeri ve kasa teferruatı.

Az önce ucuz yollu da olsa şarap ısmarladığı ortağına hırsızlığı yakıştıramazdı. Aslında dükkanı kontrole gitmeliydi ama yuvasının sundurmasına sığınmışken geri dönmek istemedi.

Ses yapmadan içeri girmenin yolunu bulamamış, bir saatten fazla geçmişti ki sokağın sisi arasından yaklaşan tanıdık bir yüz gördü. Gelen, uyandırmaya kıyamadığı için esiri olduğu Daisy olmamalıydı. Henüz 10 metre kadar bile yaklaşmadan çıkışan Daisy oldu;

“Neredesin sen bu saate kadar?”

Epeydir kapıda bekleyen ve Daisy'nin ne yaptığından haberi olmayan Stephen soruyu yanlış duyduğuna inanmaya çalıştı. Daisy tekrarladı:

“Saat kaç? Neredesin?”

Bu, Daisy gibi aşırı tepkili bir kadın için bile bir rekordu. Stephen kapıda beklediğini, onun sonradan geldiğini, sorusunun ayıbını söyleyemedi şaşkınlıktan.

Yediği ters vuruşun ardından put gibi kalmışken Daisy kurduğu cümle kadar kıvrak bir hareketle kapıyı açtı ve içeri daldı. Siniirle silkinen Stephen da hemen arkasından. Artık sabrını bir kenara bırakmıştı.

-Sen mi soruyorsun bana? Sen neredeydin?

-Önce ben sordum!

-Robert'la...

-Tabii ki Robert! Zaten hep o aklını çalıyor. Ne yaptığınız belli değil. Eve geç gelmeye de başladın. O sonradan görme karısı da ne satın alsa gözüme sokuyor. Sahi sen neden bana hak ettiğim hayatı yaşatmıyorsun?

-Dur dur konu nerelere geldi, neyin eksik? Neyse Daisy neredeydin?

-Bırak nerede olduğumu! Benim ihtiyaçlarımı karşılamıyorsunuz. He, bir de yeni sekreter almışsınız, kim o kız?

-Daisy neredeydin?

-Arkadaşım Richard'a gittim... Sokağın sonunda oturan. İstedini öğrendin mi? Seni bekledim, gelmeyince Richard'a gittim. 25 yıllık viski ikram etmek istedi.

-Daisy ben gelmeyince İngiltere'nin en çapkın adamının evine mi gittin? Üstelik haberim olmadan?

-Sen o sekreteri işe alırken bana mı sordun?

-Ne sekreteri? O adamın evine nasıl gidersin?

Derken Stephen, Daisy'e iyice bağırmağa başladı. Birbirlerinin sorularına cevap vermiyor, dediklerini duymuyorlardı. Daisy söylediklerini kocasını sinirlendirmek için belki de intikam niyetiyle söylemişti. Çünkü aslında para pula kıymet vermezdi. Komşu Richard'ın evine de gitmemişti. Ona ders vermek isteyen kocasına kadınca daha büyük bir ders vermek istemişti. Evin kapısında Stephen'ın geldiğini görmüş, sabrı zorlanana kadar bekletmiş, arka

kapıdan dolaşarak rol yapmıştı. Kızdığı konunun restini eşinin gururunu kırarak görmüştü. Belki de istemeden...



“Evlenmek, önce güven ister. Yoksa birinin yalmızlığını, bir başkasınıninkine eklemek, asla bir yuva değil, tersine bir zindan yaratır.”

Franz Kafka



Daisy yine iyi olduğunu sandığı amacı için yanlış yol seçmişti.

Stephen, eve geciktiği için karısının bir başka erkekle vakit geçirme fikrini kabullenemedi. Bir yandan da önüne geçemediği bir huyu vardı. Kılık kıyafeti temiz ve düzgün olmalıydı.

Gün boyu titizlikle taşıdığı takım elbisesini, biraz Daisy'ye kavuşmak uğruna, biraz da alkolden dolayı yolda çamura bulamıştı. Üstünü değiştirmeye odalarına çıktı. Pantolonunu çıkardıktan sonra dışarıdan kendine seslenildiğini duydu. Camdan aşağı başını uzattı. Donla görülmek istemezdi, evinde bile. Gelen işyerindeki kalfaydı. Dükkanlarının, çocukluk arkadaşı ve ortağı Robert tarafından soyulduğunu haber veriyordu.

Bütün semtin giyimine imrendiği Stephen, altında sadece donuyla aşağı koştu kalfanın yanına. Merdivenin her basamağında sıkıntı çıkaran Daisy'ye:

“Bir dakika dur. Atölyeye hırsız girmiş!” Dedi Stephen.

Daisy **“Varsa yoksa ya işin ya da kopamadığın kıyafet merakın sen görürsün!”** diye cevap verdi.

Stephen kalfadan olayı bir kaç dakika dinledikten sonra; **“Bekle, giyinip geliyorum”** dedi. O sırada Daisy hazırlanmış, dışarı çıkıyordu.

“Ben artık ikinci plana atıldığım bir hayat istemiyorum.”

Stephen “Dur” dese de dinletememişti lafını. Daisy’nin peşinden gitmek istedi. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Hemen giyinmek üzere odaya vardığında sakındığı bütün kıyafetlerini parça parça buldu. Daisy son golünü atmış ama ne yazık ki kendini kumaş parçalarıyla kıyaslamıştı.

Stephen camdan dışarı sarktı. Önce koşarak uzaklaşan eşine, bir de giyilmesi imkansız, umudu kadar parçalanmış kıyafetlerine baktı. Hırsızlık var diye toplanan ama hırsız yakalayamadığı için bir işe yarama peşindeki ekipler aşağıdaydı.

Ahlak suçundan, tutuklanmak bir seçenektir. Donuyla polis arabasında oturmak hiçbir şeyi çözmeyecekti. “Giderse gitsin” diyerek tavır yapmak da seçenektir. Onu da gece karanlığında, aşık olduğu kadını bırakamayacağı için yapamazdı.

Şahsi gardırobunun bitişiğindeki ikizinin, kapağının aralık olduğunu gördü. Birkaç üst baş buldu raflarda. Onları aldı ve yerlerine, belki de bir daha geri almamak üzere onurunu yerleştirdi.

Strand sokağının artık numarasını sahibinin bile unutmayı seçeceği bir kapısında çiçekli bir kadın elbisesi belirdi. Fakat içinde bir kadın yoktu. Elbisenin içini biraz aşk biraz utanç biraz da pişmanlığa düşman vakurluk doldurmuştu. Karanlığa kadın emanet edilemezdi. Stephen en büyük erkekliği kadın kıyafeti giyerek yapmıştı.

Londra’nın herhangi sevimsiz meteorolojik günlerinden biriydi aslında. Önden koşturana Daisy ağlamakta yağmurla yarışırken, bir yandan da arkaya sesleniyordu.

“Richard’a gitmedim!” Bir yandan da elbisesini giyecek kadar delirmiş olan kocasından korkmaya başlamıştı.

Stephen yıllarca şıklığını kıskanan bakışların sahibi gözlerden, şimdi aşağılanma görüyordu. Her yağmur damlası sanki birer

mermi gibi vuruyordu kafasına. Ama umurunda değildi. Yetişmesine yardımcı olacağını bilse elbiseye uygun topuklu ayakkabı bile giyerdi!

Barışmak sarılmak filan değildi derdi. Hatta ayrılığı kabul edecek kadar yorulmuştu. Yine de son kere bile olsa eşini kollamalıydı. Severdi Stephen, endişe ederdi.

Saldırmanın kaçtığı sahip çıkanın kovaladığı bir oyun olmuştu hayat.

Sokağın sonuna Richard'ın evinin önündeki bitiş noktasına tam varacaktı ki koşucular, işini yapası tutan polisler, karga tulumba Stephen'i yakaladılar.

Suç işlemek için sokağa çıplak çıkmayan Stephen eşcinselliğin suç kabul edildiğini unutmuştu. Çiçekli elbisesinin içinde durumun aksini anlatması da bir hayli zordu.

Yol boyunca onu karşılıksız seven adamdan kaçan kadın, Stephen tutuklanınca da kılını kıpırdatmadı. Son raddede bile geri adım atmamayı faydalı sandı. İte kaka içeri bindirilen Stephen, polis arabasında eski bir dostun yanına oturtuldu. Onu soyan Robert yakalanmış Stephen'in son sınavı olarak dibinde bitmişti. Aslında Robert'i bu kadar idare etmeseydi, başına bunlar gelmeyecekti.



“Dostlarımı azalttım, bir de baktım, düşmanlarım azalmış!”



Her düzenbaz gibi hedef şaşırttı Robert:

“Boşu boşuna bu kılıkta attın kendini sokağa, bak bakalım korumaya ihtiyacı var mı Daisy'nin!”

Parmağıyla dışarıda Richard'ın evini işaret etti. Richard gürültüleri duyup dışarı çıkmış, Daisy ile karşılaşmıştı. Daisy yarım saat önce yalanını söylediği adamın evine giriyordu, kocası polis nezaretindeyken üstelik. Eşi onu korumaya çalışırken kaçıp alelade bir yılanı sarılmıştı.

Polis arabası Stephen'ı, bir daha asla dönmeyeceği mahalleden usulca uzaklaştırdı.

Güvensizlik şüpheye, şüphe korkuya, korku hırsa dönüşmüştü... Hırs ise hataya...

Stephen'ı kadın kıyafeti giymek değil, derdini anlatamadığı kadının kıyafetini giymek bozmuştu!



“İnsanlar kıyafetleriyle karşılanır, ilmiyle ağırlanır, ahlakıyla uğurlanır.”

Mevlana

